

LA Lliga DELS SUPERNORMALS

ULTRA INTEL·LIGENTS... O NO!

GITTY DANESHVARI

Estrella Polar

Ultra intel·ligents... o no!

GITTY DANESHVARI

Estrella Polar

Estrella Polar
Sèrie *La lliga dels Supernormals*

Títol original: *The league of unexceptional children. Get smart-ish*

© del text: 2016, Gitty Daneshvari

© de les il·lustracions: James Lancett, 2016

© de la traducció: 2017, Anna Puente i Lluçà

© d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62 s.l.u.,
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: març del 2017

La primera edició en anglès va ser publicada als EUA a l'octubre del 2016.

Aquesta edició es publica per acord amb Little, Brown and Company,
segell d'Hachette Book Group, Inc., Nova York, EUA.

Tots els drets reservats.

Tots els personatges i fets d'aquest llibre són producte de la imaginació de l'autor.

Qualsevol semblança a fets i persones reals és totalment una coincidència.

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

ISBN: 978-84-9137-217-2

Dipòsit legal: B. 2.623-2017

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

LA LLIGA DELS
SUPERNORMALS

NÚMERO D'EXPEDIENT: 041315

CASE CLOSED

Amb l'esclat de la crisi de seguretat més greu de la història dels Estats Units, en Jonathan Murray i la Shelley Brown, de dotze anys, van entrar a formar part de la Lliga dels Supernormals, una xarxa clandestina en què els nens més mediocres, anodins, ordinaris i absolutament normals del país treballen d'espies. I per què, els nens normals? Per què no els llestos de la classe? O els friquis de la informàtica? O els més esportistes?

La resposta és molt senzilla: perquè la gent els recorda. En canvi, mai ningú no es fixa en els nens normals. Són invisibles, i contínuament han de repetir el seu nom als companys que els coneixen des de parvulari. I com és això? Doncs perquè es confonen amb l'entorn. Viuen a l'angle cec del món.

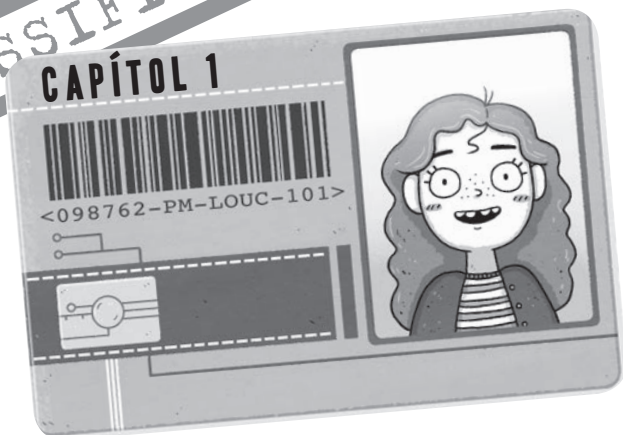
TOP SECRET

«Mediocre és una paraulota?».

Lottie Markman, 11 anys
Ann Arbor, Michigan

*** SECURE *
DOCUMENTS**

CLASSIFICAT

20 D'OCTUBRE, 22.28 HORES.

LABORATORIS EASLETON. LONDRES,
ANGLATERRA

Era una nit freda. Una nit boirosa. La mena de nit que fa que els pèls del clatell se't posin de punta i tothom se senti incòmode per causes inexplicables. Els treballadors de Londres caminaven apressadament pels carrers cada vegada més deserts, ansiosos per tornar a casa com més aviat millor.

I malgrat que cap d'ells no tenia motius per anar mirant enrere per damunt de l'espatlla, tots ho feien. Perquè en algun lloc de l'inconscient col·lectiu de la ciutat assetjava la certesa que aviat tindria lloc un es-

deveniment històric... i no necessàriament en el bon sentit.

Palplantat en un extrem d'un carreró tènueament il·luminat, davant de l'entrada dels Laboratoris Easleton, hi havia un paio esprimatxat, tirant a esquelètic. Abillat amb un uniforme de seguretat de color verd fosc, l'home que ben aviat coneixerem amb el nom de Fred joguinejava nerviosament amb unes monedes que duia a la butxaca.

—Què ha estat, això?!

—Au, va, Fred. Calma aquests nervis! T'estàs comportant com una nena d'institut a punt d'anar a la seva primera cita —va respondre un home de mitjana edat, panxut.

—He sentit alguna cosa, Jeffrey. N'estic completament segur!

—Aquí no hi ha res, nano. D'acord, potser *res* no és la paraula... Això és Londres, o sigui que segurament hi ha rates i escarabats pul·lulant...

—He sentit la respiració d'algú! —el va tallar en Fred—. Agafant aire i traient-lo, agafant aire i traient-lo...

—És la teva pròpia respiració, nano —va dir en Jeffrey, posant una mà damunt l'espatlla d'en Fred per tranquil·litzar-lo—. Relaxa't! Som vigilants d'un laboratori, no pas guàrdies reials! La nostra feina és ben

senzilla: només cal que impedim que uns altres friquis robin la feina dels nostres friquis.

—Sí, tens raó —va reconèixer en Fred, sense tenir-les totes—. I els friquis no em fan gens de por... Gens ni mica.

Situats al cor del districte central de Londres, els Laboratoris Easleton es trobaven al fons d'un carreró de mala mort. Un fanal solitari il·luminava esporàdicament les lloses erosionades del terra. I malgrat el xerric dels cotxes, les botzines dels autobusos i les converses de la gent que se sentien en la distància, en Fred i en Jeffrey rarament (per no dir mai) veien algú mentre estaven de servei.

Clic, clac.

Clic, clac.

Aquell so de passes va captar l'atenció d'en Fred.

—Ho has sentit?

—És clar que ho he sentit —va respondre en Jeffrey, girant-se cap a la boca del carreró—. Només és un veí del barri. Es deu haver desorientat mentre buscava l'aparcament del final del carrer.

Estatura mitjana. Esvelt. Vestit elegant. Va resultar que l'home era tal com en Jeffrey l'havia descrit: un veí del barri que intentava recordar on havia aparcats el cotxe.

—No sé què em passa, darrerament —va murmu-

rar en Fred, brandant el cap d'una banda a l'altra—. Potser és culpa de les sèries policíiques que miro abans d'anar a dormir. La mare sempre em diu que sóc massa influenciable.

Però allò no era l'únic que la mare d'en Fred deia: sovint afegia que al món no hi havia ningú amb més mala sort que ell.

I ja hi podeu pujar de peus que tenia tota la raó.

Tan bon punt en Fred va assimilar que l'únic que li passava era que estava fet un sac de nervis, el perill se'ls va començar a apropar sigil·losament.

Ocult a la teulada dels Laboratoris Easleton, una silueta fosca observava el duo que hi havia a peu de terra, aliè al que passava. Vestida amb una granota negra i un passamuntanyes, la silueta revelava clarament un cos femení. Amb un moviment efectiu, precís i elegant, va obrir la cremallera d'una motxilla i en va treure una pistola de dards tranquil·litzants marcada amb la inscripció «PROPIETAT DEL ZOOLOGIC DE LONDRES».

—Els he de parar els peus —va sentenciar, amb una veu freda i impassible, mentre carregava un dard, apuntava en Fred i li disparava un sedant per a cavalls a l'espatlla ossuda.

—Aaah! —va xisclar en Fred. Tot seguit se li van posar els ulls en blanc, els genolls li van fer figa i es va desplomar a terra.

—Òndia! Està passant de veritat! Els friquis ens ataquen! —va cridar en Jeffrey mentre es treia la ràdio del cinturó, en un intent coratjós de protegir els friquis per a qui treballava.

Abans no pogués localitzar el botó per parlar, però, un dard se li va clavar a l'espatlla dreta i el va deixar fora de combat a l'instant.

Després de fermar bé una corda, la dona emmascarada va descendir per la façana de l'edifici fent ràpel. Com que era lleugera i àgil, en menys de trenta segons va arribar sana i estàlvia al terra empedrat. Llavors va treure un trosset d'argila vermella i, amb cura, va prendre les empremtes dactilars dels índexs dels guàrdies.

—Errgh... —va borbollejar en Jeffrey quan la dona li va obrir la boca amb una mà enguantada i li va prendre una mostra de l'interior de la galta amb un palet de cotó. Tot seguit, la dona va repetir el mateix procediment amb en Fred.

Collada a la paret, al costat de l'entrada dels Laboratoris Easleton, hi havia una pantalleta de vidre. La dona hi va prémer les empremtes amb molt de compte. Aviat va aparèixer un missatge informatitzat que deia «IDENTIFICACIÓ VERIFICADA».

La porta es va obrir i va deixar pas a un vestíbul de dimensions reduïdes.

Un cop dins, va introduir els palets de cotó en dues ranures de forma cilíndrica.

—ADN confirmat —va anunciar una veu electrònica, mentre la porta del laboratori s'obria.

Van passar quatre minuts i set segons. La dona va sortir de l'edifici amb un petit vial de vidre, etiquetat amb la inscripció «LIQ-30».

I així, com si res, ja era al món exterior: un virus tan potent que podia, literalment (i això vol dir que no exagero), aniquilar la humanitat sencera.